A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2019. szeptember 20.*

„Közszolgálat – Tisztviselők – Fegyelmi eljárás – Lelki zaklatás – Fegyelmi intézkedés – Egy besorolási fokozattal való visszaminősítés és az előmeneteli pontok lenullázása – A felperes segítségnyújtás iránti kérelmének elutasítása – Az igazgatási vizsgálat szabályai – A pártatlanság követelménye – A meghallgatáshoz való jog – Eljárási szabálytalanság – Az eljárási szabálytalanság következményei”

A T-47/18. sz. ügyben,

UZ, az Európai Parlament tisztviselője (képviseli: J.-N. Louis ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Parlament** (képviselik kezdetben: V. Montebello-Demogeot és Í. Ní Riagáin Düro, később: V. Montebello-Demogeot és I. Lázaro Betancor, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

egyrészt a felperesre az AD 13 besorolási fokozat 3. fizetési fokozatából az AD 12 besorolási fokozat 3. fizetési fokozatába való visszaminősítésével és az AD 13 besorolási fokozatban szerzett érdempontok lenullázásával járó fegyelmi szankciót kiszabó 2017. február 27-i parlamenti határozat megsemmisítése, másrészt a segítségnyújtás iránti kérelmét elutasító határozat megsemmisítése iránt az EUMSZ 270. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (ötödik tanács),

tagjai: D. Gratsias elnök, I. Labucka és I. Ulloa Rubio (előadó) bírák,

hivatalvezető: M. Marescaux tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2019. április 9-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 UZ, a felperes, 2009. január 1-jétől egységvezetői álláshelyet töltött be az Európai Parlamentnél. Legutóbbi besorolása szerint az AD 13 besorolási fokozat 3. fizetési fokozatában volt.

* Az eljárás nyelve: francia.

2 2014. január 24-én az egységének tizenöt tagja közül tizennégyen (a továbbiakban: panaszosok) az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzatának (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 24. cikke alapján segítségnyújtás iránti kérelmet küldtek a Parlament főtitkára részére, melyben a felperes által gyakorolt lelki zaklatásra hivatkoztak.

3 E kérelem nyomán a személyzeti főigazgatóság (a továbbiakban: DG PERS) főigazgatója 2014. február 17-i levelében ideiglenes intézkedések meghozataláról tájékoztatta a panaszosokat. Ezen intézkedések magukba foglalták többek között, hogy másra bízzák az érintett egység személyzetének irányítását, és hogy igazgatási vizsgálatot indítanak.

4 2014. március 19-i levelében a Parlament főtitkára az igazgatási vizsgálat megindításáról tájékoztatta a felperest.

5 A felperest 2014. november 20-án meghallgatta a DG PERS főigazgatója.

6 Két vizsgáló – a második az elsőt nyugdíjazás miatt helyettesítette – két jelentést készített, 2015. március 3-i és 2015. november 17-i dátummal. E jelentések nyomán a felperest 2015. június 17-én, illetve 2015. december 2-án meghallgatta a DG PERS főigazgatója.

7 2016. január 6-i levelében a Parlament főtitkára arról tájékoztatta a felperest, hogy a személyzeti szabályzatban foglalt kötelezettségek megszegése miatt a fegyelmi tanács eljárását kezdeményezték.

8 A fegyelmi tanács 2016. február 17-én, 2016. március 9-én, 2016. április 8-án és 2016. május 26-án hallgatta meg a felperest.

9 A felperes 2016. február 25-én levélben fordult a DG PERS főigazgatójához, aki a 2016. március 1-jei levelében küldte meg válaszát.

10 2016. július 25-én a fegyelmi tanács egyhangúlag elfogadta a véleményét, amelyben az alábbi megállapítások szerepelnek:

„28. A fentiekre tekintettel a fegyelmi tanács azt javasolja a [kinevezésre jogosult hatóságnak], hogy az [UZ] által elkövetett valamennyi kötelességszegést egy egységes fegyelmi intézkedéssel sújtsa, amely az adott csoporton belüli, egy besorolási fokozattal történő visszaminősítésből áll.

29. Tekintettel [UZ]-nek a személyi állomány irányításával kapcsolatos súlyos mulasztásaira, valamint mivel az intézménynek gondoskodási kötelezettsége áll fenn [UZ]-vel, illetve azon személyekkel szemben, akiket a cselekményei érinthetnek, a fegyelmi tanács úgy véli, hogy a [kinevezésre jogosult hatóságnak] a személyzeti szabályzat által a részére biztosított lehetőségekhez mérten komolyan fontolóra kellene vennie a felperesnek a főtitkárságon belüli más típusú álláshelyre, de – amint azt maga a felperes is kérte – mindenképpen egy másik [főigazgatóságra] történő áthelyezését […]”.

11 2016. szeptember 7-i levele útján a fegyelmi tanács megküldte a véleményét a felperesnek.

12 2016. szeptember 20-i határozatával a Parlament főtitkára felhatalmazta a DG PERS főigazgatóját, hogy őt a felperes – személyzeti szabályzat IX. mellékletének 22. cikke által előírt – meghallgatásán képviselje, és megbízta azzal, hogy küldje meg számára a felperesnek a fegyelmi tanács által megfogalmazott és 2016. szeptember 7-én továbbított véleményre vonatkozó esetleges észrevételeit.

13 2016. október 4-i levelében a DG PERS főigazgatója felhívta a felperest arra, hogy a személyzeti szabályzat 22. cikkének (1) bekezdése értelmében jelenjen meg a 2016. október 20-i meghallgatáson, hogy kifejthesse a fegyelmi tanács véleményére vonatkozó észrevételeit.

14 A felperes 2016. október 6-án vette kézhez ezt a felhívást, és a 2016. november 11-i levelében megküldte észrevételeit a DG PERS főigazgatójának.

15 2016. november 14-én a felperest meghallgatta a DG PERS főigazgatója. E meghallgatás során a felperes átadott egy feljegyzést, és a Parlament segítségét kérte azon fenyegetések miatt, amelyek őt az egységének tagjai részéről érték.

16 2016. november 30-i levelében a DG PERS főigazgatója a felperesnek egy másik egységhez történő ideiglenes áthelyezését javasolta.

17 2017. január 9-i levelében a felperes elfogadta ezt az áthelyezést.

18 2017. február 27-i határozata útján a Parlament főtitkára azt a döntést hozta, hogy fegyelmi intézkedésként a felperest ugyanabban a besorolási csoportban az AD 13 besorolási fokozat 3. fizetési fokozatából az AD 12 besorolási fokozat 3. fizetési fokozatába minősítik vissza, azzal, hogy a korábbi AD 13 besorolási fokozatban szerzett érdempontjait lenullázzák (a továbbiakban: a visszaminősítésről és az érdempontok lenullázásáról szóló határozat).

19 2017. március 2-i levelében a Parlament főtitkára tájékoztatta felperest a visszaminősítésről és az érdempontok lenullázásáról szóló határozatról, és felajánlotta számára az egy másik egységhez, tanácsosi álláshelyre történő áthelyezését.

20 2017. április 3-i levelében a felperes megküldte a Parlament főtitkára számára a másik egységhez történő áthelyezésével kapcsolatos javaslatra vonatkozó észrevételeit.

21 2017. május 9-i levelében a Parlament főtitkára nyugtázta a felperes észrevételeinek kézhezvételét, egyben értesítette őt azon határozatról, amely egy másik egység „irodaigazgatói” álláshelyre történő áthelyezésre vonatkozik.

22 2017. június 6-án a felperes levélben a Parlament kinevezésre jogosult hatóságához fordult (a továbbiakban: kinevezésre jogosult hatóság), és panaszt terjesztett elő a visszaminősítésről és az érdempontok lenullázásáról szóló határozattal szemben.

23 2017. június 14-i levelében a felperes a segítségnyújtás iránti kérelmének hallgatólagos elutasításával szemben panaszt terjesztett elő a Parlament főtitkáránál.

24 2017. július 20-i levelében a DG PERS főigazgatója elutasította a felperes segítségnyújtás iránti kérelmét.

25 2017. október 6-i levelével a Parlament elnöke elutasította a felperesnek a 2017. június 6-i és 14-i levelekben megfogalmazott panaszait.

26 2017. november 17-én a felperes megkérdezte a Parlament főtitkárától, hogy a hivatalvezetés talált-e számára a képzettségének, szakmai tapasztalatának, képességeinek és az elvárásainak megfelelő megüresedő beosztást.

27 2018. január 18-i levelében a Parlament főtitkára azt a választ adta, hogy a felperesnek a másik egységhez „irodaigazgatói” álláshelyre történő áthelyezését állandó jellegűnek kell tekinteni.

Az eljárás és a felek kérelmei

28 A Törvényszék Hivatalához 2018. január 29-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet. A felperes a Törvényszék Hivatalához ugyanezen a napon benyújtott levelében, amelyet a 2018. február 5-i levelével kiegészített, a Törvényszék eljárási szabályzatának 66. cikkére alapított, névtelenség iránti kérelmet nyújtott be, amely kérelemnek a Törvényszék a 2018. április 4-i határozatával helyt adott. 2018. április 23-án a Parlament előterjesztette ellenkérelmét.

29 2018. augusztus 6-án a felperes benyújtotta válaszát, 2018. október 4-én pedig a Parlament előterjesztette viszonválaszát.

30 A Törvényszék Hivatalához 2018. október 18-án benyújtott, indokolással ellátott beadványában a felperes az eljárási szabályzat 106. cikke alapján tárgyalás keretében való meghallgatását kérte.

31 Az előadó bíró javaslata alapján a Törvényszék (ötödik tanács) az eljárás szóbeli szakaszának megnyitásáról határozott, és az eljárási szabályzat 91. cikkében előírt pervezető intézkedések keretében felhívta a feleket bizonyos kérdések megválaszolására, valamint felhívta a Parlamentet több dokumentum benyújtására.

32 2019. március 18-án a felperes és a Parlament megválaszolta a kérdéseket, és a Parlament benyújtotta a kért dokumentumokat.

33 A Törvényszék a 2019. április 9-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a Törvényszék által feltett kérdésekre adott válaszait.

34 A tárgyalás során hozott újabb pervezető intézkedés keretében a Törvényszék felhívta a Parlamentet, hogy további kérdéseket válaszoljon meg írásban, és további dokumentumokat nyújtson be. A Parlament 2019. április 16-án megválaszolta az említett kérdéseket és benyújtotta az hivatkozott dokumentumokat, a felperes pedig 2019. május 6-án előterjesztette az észrevételeit.

35 A felperes keresetében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a visszaminősítésről és az érdempontok lenullázásáról szóló határozatot;

– semmisítse meg a segítségnyújtás iránti kérelmét elutasító határozatot;

– a Parlamentet kötelezze a költségek viselésére.

36 A Parlament azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A visszaminősítésről és az érdempontok lenullázásáról szóló határozatról

37 A felperes lényegében két jogalapot hoz fel a visszaminősítésről és az érdempontok lenullázásáról szóló határozattal szemben benyújtott keresetének alátámasztására. Az első jogalap az igazgatási vizsgálat szabálytalanságán, a második pedig a fegyelmi tanács eljárásának szabálytalanságán, valamint az illetékes hatóság általi – ezen eljárás végén történő – meghallgatás hiányán alapul.

Az igazgatási vizsgálat szabálytalanságáról

38 Emlékeztetni kell arra, hogy az európai uniós jog megköveteli, hogy a közigazgatási eljárásokat az Európai Unió Alapjogi Chartájának 41. cikkében kimondott megfelelő ügyintézés elve garanciáinak tiszteletben tartása mellett folytassák le. E garanciák között szerepel a hatáskörrel rendelkező intézmény azon kötelezettsége, hogy gondosan és pártatlanul vizsgálja meg az adott eset összes lényeges körülményét. Az ügyek részrehajlás nélkül történő elintézésének mindenkit megillető joga magában foglalja egyrészt a szubjektív pártatlanságot abban az értelemben hogy az ügyben eljáró érintett intézmény egyik tagja sem mutathat elfogultságot vagy személyes előítéletet, másrészt pedig az objektív pártatlanságot, abban az értelemben, hogy az érintett intézménynek e tekintetben megfelelő biztosítékokat kell nyújtania az összes jogszerű kétely kizárására (lásd: 2013. július 11-i Ziegler kontra Bizottság ítélet, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 155. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

39 E megállapítások fényében kell megvizsgálni a felperes lényegében arra alapított érveit, hogy először is, az illetékes hatóság nem hallgatta meg őt, másodszor, hogy az igazgatási eljárás során több vizsgáló is jelen volt, harmadszor, hogy a vizsgálók nem voltak pártatlanok, negyedszer, hogy a panaszosok magatartását nem vették figyelembe és ötödször, hogy az ő javára tett tanúvallomásokat nem vették figyelembe.

40 Az első érvet illetően – amely szerint a felperest nem hallgatta meg az illetékes kinevezésre jogosult hatóság – meg kell állapítani, hogy a tárgyalás során a felperes úgy nyilatkozott, hogy nem tartja fenn ezen érvét, amely rögzítésre került a tárgyalásról készült jegyzőkönyvben.

41 A második, arra alapított érvet illetően, hogy több vizsgáló is jelen volt az igazgatási vizsgálat során, a Parlament által adott magyarázatból az következik, hogy ezen igazgatási vizsgálat két részből állt. Két vizsgálót neveztek ki a „fegyelmi” rész keretében, amely a felperes személyzeti szabályzatban foglalt különféle kötelezettségeinek megszegésére irányult, ide nem értve a zaklatást, és egy harmadik vizsgálót neveztek ki a „zaklatásra” vonatkozó rész keretében.

42 Emlékeztetni kell arra, hogy a kinevezésre jogosult hatóság kérelmére az igazgatási vizsgálat szakaszában lefolytatott meghallgatás arra irányul, hogy lehetővé tegye e hatóság számára annak vizsgálatát, hogy a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 12. cikke alapján lehet-e a fegyelmi tanácshoz fordulni, illetve arra, hogy ebben az esetben lehetővé tegye a felrótt magatartást és adott esetben e magatartás tanúsításának körülményeit bemutató jelentés elkészítését (lásd analógia útján: 1998. március 19-i Tzoanos kontra Bizottság ítélet, T-74/96, EU:T:1998:58, 340. pont).

43 E tekintetben, ahogyan az az ítélkezési gyakorlatból következik, az igazgatási vizsgálattal megbízott hatóság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik a vizsgálat lefolytatását illetően (2013. július 11-i Tzirani kontra Bizottság ítélet, F-46/11, EU:F:2013:115, 124. pont; 2014. szeptember 18-i CV kontra CESE ítélet, F-54/13, EU:F:2014:216, 43. pont; lásd még ebben az értelemben: 2012. május 16-i Skareby kontra Bizottság ítélet, F-42/10, EU:F:2012:64, 38. pont).

44 Ennélfogva, mivel a felperes nem bizonyította, hogy milyen jogsérelmet okozott volna számára az, hogy az igazgatási vizsgálat során több vizsgáló is jelen volt, e második érvet el kell utasítani.

45 A vizsgálók pártatlanságának hiányára alapított harmadik érvet illetően a felperes többek között kifejti egyrészt, hogy az eljárás „fegyelmi” részével megbízott két vizsgáló egyike az egyik panaszos tanácsadójaként lépett fel, még azt megelőzően, hogy a felperessel szemben bármilyen eljárást indítottak volna. Ennélfogva, ez a vizsgáló már nem rendelkezik az igazgatási vizsgálatban való részvételhez szükséges függetlenséggel és pártatlansággal. Ennek következtében sérült a felperes védelemhez való joga. Másrészt, a „zaklatásra” vonatkozó résszel megbízott vizsgáló téves tájékoztatást adott az egyik panaszos számára, amikor az említett panaszos meghallgatása során azt állította, hogy csupán akkor értesült a szóban forgó ügyről, miközben abban már a panaszosok segítségnyújtás iránti

kérelmének benyújtásától kezdve részt vett. Nem kellett volna elfogadnia a vizsgálói szerepet a zaklatási vádakkal kapcsolatban, mivel véleményét szükségszerűen befolyásolták a személyzeti szabályzat 24. cikke alapján lefolytatott vizsgálat során beszerzett tanúvallomások.

46 A Parlament arra hivatkozik a „fegyelmi” résszel megbízott két vizsgáló egyikét illetően, hogy a főtitkár már korábban jelezte a felperesnek, hogy a szóban forgó találkozó tárgya alapvetően egy szülői szabadságot érintő kérelem volt, és hogy e beszélgetés időpontjában a DG PERS azon tagja, aki az említett panaszossal találkozott, még nem tudta, hogy vizsgálónak fogják kinevezni. Ezenkívül a jelen üggyel kapcsolatban semmilyen információról nem esett szó. Ami a „zaklatásra” vonatkozó résszel megbízott vizsgálót illeti, a Parlament kifejtette a tárgyalás során, hogy ez a vizsgáló volt a munkahelyi zaklatás és annak megelőzésére alakult bizottság elnöke, és ebben a minőségben értesült a jelen ügyről, így e tekintetben érdekellentét nem állapítható meg.

47 A „fegyelmi” rész egyik vizsgálójának pártatlanságát illetően az következik a felperesnek a pervezető intézkedésre adott válaszából, hogy azt állította az egyik panaszos a 2016. május 26-án sorra került meghallgatása során, hogy már találkozott ezzel a vizsgálóval a felperest érintő igazgatási vizsgálat megindítását megelőző időpontban. Vallomása szerint e panaszos Luxembourgba (Luxemburg) ment, hogy tájékozódjon egy, az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) által vele szemben indított esetleges eljárásról, mivel a kollégái azt mondták neki, hogy a felperes férje a felperes kezdeményezésére feljelentette őt ennél az intézménynél szülői szabadsággal kapcsolatos állítólagos szabálytalanságok miatt, „bosszúból”, „mivel az érintett kolléga szabotálta a munkáját”.

48 A Parlament nem tagadja, hogy ilyen találkozó létrejött az igazgatási vizsgálat megnyílását megelőzően az egyik panaszos és egy jövőbeli vizsgáló között, de arra hivatkozik elsősorban, hogy e vizsgáló semmilyen információt nem adott a szóban forgó ügyet illetően e találkozó során, másodszor pedig arra, hogy a DG PERS tagjának ekkor még nem lehetett tudomása arról, hogy vizsgálónak nevezik majd ki.

49 A Parlament első érvét illetően a pervezető intézkedésre adott válaszából kitűnik, hogy nincs semmilyen bizonyíték a panaszos és a DG PERS tagja közötti beszélgetés tartalmára vonatkozóan.

50 Mindenesetre a Parlament második érvét illetően – ahogyan az az imént említésre került – az objektív pártatlanság feltételezi, hogy az intézmény az összes jogszerű kétely kizárása érdekében megfelelő biztosítékokat nyújtson (lásd a fenti 38. pontot).

51 A jelen ügyben az egyik panaszos vallomásából következik (lásd a fenti 47. pontot), hogy a DG PERS egyik tagja találkozott vele még a vizsgálat megindítását megelőzően, és ezen találkozó alkalmával jelentette a fent említett, később vizsgálónak kijelölt tag számára, hogy a felperes – pontosabban a felperes a férjén keresztül – állítólagos szabálytalanságokra hivatkozva „bosszúból” feljelentette őt az OLAF-nál.

52 Meg kell állapítani, hogy egy ilyen tanúvallomás alkalmas arra, hogy jogos kétségeket keltsen a felperesben a vizsgáló pártatlanságát illetően, akire befolyással lehetett a felperes állítólagos magatartásának kivételesen rosszindulatú jellege, ahogyan azt a panaszos a vizsgálónak előadta.

53 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy a felperes a 2016. november 14-i meghallgatása során a Parlamentnek átadott feljegyzésében felvetette a pártatlanság hiányát (lásd a fenti 15. pontot).

54 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy semmi nem mutat arra, hogy a Parlamentnek nehézséget okozott volna olyan személyt választania a tisztviselői közül, akinek az ügy tényállásáról semmilyen előzetes ismerete nem volt, és így vele kapcsolatban a felperesnek nem merülhetett volna fel jogszerű kételye.

55 Meg kell tehát állapítani, hogy a Parlamentnek nem kellett volna olyan vizsgálót kineveznie, aki a vizsgálat megindítása előtt találkozott az egyik panaszossal.

56 E megállapításon nem változtat a Parlament által a tárgyalás során adott azon tájékoztatás sem, amely szerint e tárgyban az OLAF nem indított vizsgálatot.

57 Ami a „zaklatásra” vonatkozó résszel megbízott vizsgáló pártatlanságának állítólagos hiányát illeti, a Parlament által a tárgyalás során adott magyarázatokból az következik, hogy mielőtt a személyzeti szabályzat 86. cikkének (2) bekezdésén alapuló igazgatási vizsgálat keretében a „zaklatásra” vonatkozó rész vizsgálójává nevezték volna ki, ez a személy volt a munkahelyi zaklatással és annak megelőzésével foglalkozó tanácsadó bizottság elnöke, amely a panaszosoknak a személyzeti szabályzat 24. cikke szerinti segítségnyújtás iránti kérelme nyomán azt a döntést hozta, hogy a felperes által vezetett egység irányítását másra kell bízni.

58 A munkahelyi zaklatással és annak megelőzésével foglalkozó tanácsadó bizottság döntésére tekintettel meg kell állapítani, hogy amikor a „zaklatásra” vonatkozó rész vizsgálójaként kinevezték, már negatív véleménye lehetett a felperesről. E tény szintén kétségessé teheti a vizsgálók objektív pártatlanságát.

59 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy azáltal, hogy a Parlament az igazgatási vizsgálat keretében a DG PERS olyan tagját nevezte ki vizsgálónak, aki már korábban találkozott az egyik panaszossal, valamint azáltal, hogy másik vizsgálónak a munkahelyi zaklatással és annak megelőzésével foglalkozó tanácsadó bizottság elnökét nevezte ki, amely bizottság a felperes eltávolításáról határozott, a Parlament nem nyújtotta a fenti 38. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett megfelelő biztosítékokat az összes jogszerű kétely kizárására.

60 Mindazonáltal az állandó ítélkezési gyakorlat alapján valamely eljárási hiba akkor igazolhatja egy aktus megsemmisítését, ha e szabálytalanság hiányában az eljárás eltérő eredményre vezethetett volna (lásd: 2017. február 14-i Kerstens kontra Bizottság ítélet, T-270/16 P, nem tették közzé, EU:T:2017:74, 74. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

61 Megállapítást nyert, hogy e vizsgálat keretében figyelembe kell venni az adott ügy valamennyi körülményét, különösen a kifogások jellegét és – a tisztviselőt megillető biztosítékokhoz viszonyítva – az elkövetett eljárási szabálytalanságok mértékét (lásd: 2015. április 15-i Pipiliagkas kontra Bizottság ítélet, F-96/13, EU:F:2015:29, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

62 Márpedig a személyzeti szabályzat IX. mellékletével bevezetett fegyelmi eljárás két különálló szakaszt foglal magában. Az első szakaszt egy pártatlan igazgatási vizsgálat (lásd a fenti 38. pontot) lefolytatása képezi, amelyet a kinevezésre jogosult hatóság határozata indít meg, ezt a vizsgálati jelentés elkészítése követi, és az eljárás azt követően zárul le, hogy az érintett személyt az említett jelentésből levont következtetések alapján felrótt tények tekintetében meghallgatták. A második szakaszt maga a fegyelmi eljárás alkotja, amelyet a kinevezésre jogosult hatóság indít meg az említett vizsgálati jelentés alapján, és az vagy a fegyelmi tanács bevonása nélküli fegyelmi eljárás megindításából áll, vagy a kinevezésre jogosult hatóság által a vizsgálat következtetései és az érintett személy által arra tett észrevételek szerint készített jelentés alapján az említett tanács előtt indított eljárásból.

63 Ebből következik, hogy az igazgatási vizsgálattól függ, hogy a kinevezésre jogosult hatóság hogyan gyakorolja a vizsgálat következményeit illető mérlegelési jogkörét, és hogy e következmények végső soron fegyelmi intézkedés kiszabásához vezethetnek. A kinevezésre jogosult hatóság ugyanis ezen vizsgálat és az érintett alkalmazott meghallgatása alapján értékeli először is azt, hogy helye van-e a fegyelmi eljárás megindításának, másodszor azt, hogy annak adott esetben a fegyelmi tanácshoz való fordulást is magában kell-e foglalnia, harmadszor pedig a fegyelmi tanács előtti eljárás megindítása esetén az említett tanács elé terjesztett tényállást.

64 Következésképpen, mivel a kinevezésre jogosult hatóság hatásköre nem kötött, nem zárható ki, hogy ha az igazgatási vizsgálatot gondosan és pártatlanul folytatták volna le, az említett vizsgálat a tények eltérő kezdeti értékeléséhez vezetett volna, ennek következtében más következményekkel járt volna (2017. február 14-i Kerstens kontra Bizottság ítélet, T-270/16 P, nem tették közzé, EU:T:2017:74, 82. pont).

65 A fentiekre tekintettel, és anélkül, hogy a felperes által hivatkozott további érvek vizsgálatára szükség lenne, helyt kell adni a felperesnek a visszaminősítésről és az érdempontok lenullázásáról szóló határozat megsemmisítésére vonatkozó kérelmének.

66 Mindazonáltal az igazságszolgáltatás megfelelő működéséhez fűződő indokokra tekintettel a Törvényszék célszerűnek tartja a fegyelmi tanács működésének szabálytalanságára és a felperesnek az illetékes hatóság általi – a fegyelmi tanács eljárásának végén történő – meghallgatása hiányára alapított második jogalap vizsgálatát.

A fegyelmi tanács eljárásának szabálytalanságáról és az illetékes hatóság általi – a fegyelmi tanács eljárásának végén történő – meghallgatás hiányáról

67 Második jogalapjának alátámasztásaként a felperes egyrészt arra hivatkozik, hogy a fegyelmi tanács eljárásának lefolytatására nem szabályszerűen került sor, másrészt pedig arra, hogy ezen eljárás végén nem hallgatta meg őt az illetékes hatóság.

68 Először is, a fegyelmi tanács eljárásának állítólagos szabálytalanságát illetően a felperes lényegében arra hivatkozik egyrészt, hogy a fegyelmi tanács hat ülésének egyikén a Parlamentet két tag képviselte, illetve hogy ezen ülés végén, a meghallgatásának végeztével a tanácsadóját és őt magát is a terem elhagyására szólították fel, miközben a Parlament két képviselője bent maradhatott, hogy a fegyelmi tanács tagjaival együtt döntsenek. Ez a személyzeti szabályzat IX. melléklete 16. cikke (2) bekezdésének megsértését eredményezi. Másrészt, a többi ülésen nem vett részt a fegyelmi tanács valamennyi tagja, miközben mindannyian részt vettek a fegyelmi tanács véleményének kialakításában és elfogadásában. Ez szerinte a védelemhez való jog megsértését jelenti, mivel a Parlament nem tudja megerősíteni, hogy a fegyelmi tanács ugyanilyen véleményt fogadott volna el, ha a tanács valamennyi tagja részt vett volna valamennyi ülésen.

69 A Parlament előadja, hogy két képviselőjének a fegyelmi tanács egyik ülésén való részvételét az a tény magyarázza, hogy – amint annak megállapítására az első jogalap keretében is sor került (lásd a fenti 41. pontot) – az igazgatási vizsgálat két részre oszlott: egy „fegyelmi” és egy „zaklatásra” vonatkozó részre. Az ügy e két részével más-más vizsgáló foglalkozott, ez indokolja, hogy a fegyelmi tanács ülésén e két tisztviselő vett részt. Azon tényt illetően, hogy a fegyelmi tanácsnak nem az összes tagja vett részt mindegyik ülésen, a Parlament azzal a magyarázattal szolgál, hogy a fegyelmi tanács rendes tagokból és póttagokból áll, így mindannyian jogszerűen vitathatták meg és fogadhatták el a fegyelmi tanács véleményét a konzultációs és bizonyítási eljárás végén.

70 Azzal kapcsolatban, hogy a fegyelmi tanács hat ülésének egyikén a Parlamentet két tag képviselte, hangsúlyozni kell, hogy bár az igazgatási vizsgálattal megbízott hatóság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik a vizsgálat lefolytatását illetően (lásd a fenti 42. pontot), a fegyelmi tanács előtt zajló eljárást szigorú keretek közé szorítják a személyzeti szabályzat IX. mellékletében előírt rendelkezések.

71 Ennek megfelelően, a személyzeti szabályzat IX. melléklete 16. cikkének (2) bekezdése kifejezetten előírja, hogy az érintett intézményt a fegyelmi tanács előtt a kinevezésre jogosult hatóság által e célból megbízott, az érintett tisztviselővel egyenlő jogokkal rendelkező tisztviselő képviseli.

72 A jelen ügyben tehát a Parlamentet nem képviselhette jogszerűen két tisztviselő a hat ülés egyikén. A felperes ugyanis, akinek érdekei védelmét egy képviselő látta el, ily módon eleve hátrányos helyzetbe került. Ezenfelül a Parlament képviselőinek nem kellett volna az ülésteremben maradniuk, hogy a fegyelmi tanács tagjaival egyeztessenek, miközben a felperest és tanácsadóját a terem elhagyására szólították fel. Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a vitatott eljárás lefolytatására e tekintetben is eljárási szabály megsértésével került sor.

73 Arra vonatkozóan, hogy a fegyelmi tanács valamennyi tagja nem vett részt az összes ülésen, hanem néhány alkalommal póttagok helyettesítették őket, elegendő arra utalni, hogy a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 5. cikke rendelkezik a póttagok kinevezéséről.

74 E tekintetben ki kell emelni, hogy az ügy irataiból következik, hogy a fegyelmi tanács legutóbbi tanácskozásaira a meghallgatott tanúk – azaz a panaszosok és a felperes által felkért négy-négy tanú – vallomásairól készült hangfelvételek és átiratok alapulvételével került sor.

75 El kell tehát utasítani a felperes arra alapított érvét, hogy a fegyelmi tanács valamennyi tagja nem vett részt az összes ülésen.

76 Másodszor, a felperesnek az illetékes hatóság általi – a fegyelmi tanács véleményét követően történő – meghallgatása hiányát illetően a felperes különösen arra hivatkozik, hogy kizárólag a Parlament főtitkára jogosult arra, hogy meghallgassa az érintett tisztviselőt, mielőtt számára fegyelmi intézkedés kiszabásáról döntene. Márpedig ilyen meghallgatásra nem került sor.

77 A Parlament megjegyzi, hogy a Parlament elnökségének 2014. január 13-i határozata úgy rendelkezik, hogy a főtitkár minősül a kinevezésre jogosult hatóságnak, amely a IX. melléklet 22. cikke értelmében illetékes arra, hogy meghallgassa a tisztviselőt a fegyelmi tanács véleményét követően és a fegyelmi intézkedés – mint például a besorolási fokozaton belüli visszaminősítés – kiszabását megelőzően. A Parlament előadja, hogy a jelen ügyben a főtitkár megbízása alapján eljárva a DG PERS főigazgatója hallgatta meg felperest az ügyvédje jelenlétében. Ezenkívül a felperesnek két hónap állt rendelkezésére, hogy e meghallgatás jegyzőkönyvét kiegészítse annak érdekében, hogy észrevételeit írásban jelezze. Végezetül, ha a meghallgatásra nem a DG PERS főigazgatójának, hanem a főtitkár jelenlétében került volna sor, a megállapított intézkedés ugyanaz lett volna, mivel a teljes iratanyag – vagyis a felperesnek és ügyvédjének a meghallgatás során elhangzott állításai, valamint a további észrevételei – a főtitkár rendelkezésére állt.

78 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság mindig is megerősítette a meghallgatáshoz való jog fontosságát és az uniós jogrenden belüli igen széles alkalmazási körét annak megállapításával, hogy e jog alkalmazandó minden olyan eljárásra, amely sérelmet okozó jogi aktus elfogadásához vezethet (lásd: 2012. november 22-i M ítélet, C-277/11, EU:C:2012:744, 85. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

79 A meghallgatáshoz való jog mindenki számára biztosítja azt a lehetőséget, hogy hasznos és hatékony módon ismertethesse az álláspontját minden közigazgatási eljárásban és minden olyan határozat elfogadása előtt, amely az érdekeit hátrányosan érintheti (lásd: 2012. november 22-i M ítélet, C-277/11, EU:C:2012:744, 87. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

80 Az érintett személy hatékony védelmének biztosítása érdekében a meghallgatáshoz való jognak többek között az a célja, hogy az érintett kijavíthasson valamilyen hibát, vagy személyes helyzetére vonatkozó olyan tényekre hivatkozhasson, amelyek a határozat meghozatala vagy tartalma ellen szólnak (2014. december 11-i Boudjlida ítélet, C-249/13, EU:C:2014:2431, 37. pont).

81 A meghallgatáshoz való jog azt a követelményt is magában foglalja, hogy a közigazgatási szerv a megkövetelt figyelemmel hallgassa meg az érintett személy által ily módon kifejtett észrevételeket, gondosan és pártatlan módon megvizsgálva az adott ügy valamennyi releváns elemét (lásd: 2012. november 22-i M ítélet, C-277/11, EU:C:2012:744, 88. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

82 A meghallgatáshoz való jognak lehetővé kell tennie a közigazgatási szerv számára, hogy az iratokat úgy dolgozza fel, hogy az ügy teljes ismeretében tudjon határozatot hozni, illetve azt megfelelően meg tudja indokolni, annak érdekében, hogy az érintett adott esetben érvényesen tudja gyakorolni jogorvoslathoz való jogát (lásd analógia útján: 2014. december 11-i Boudjlida ítélet C-249/13, EU:C:2014:2431, 59. pont).

83 Végezetül, a meghallgatáshoz való jog megsértését többek között az adott tárgyra vonatkozó jogszabályokra figyelemmel kell értékelni (lásd: 2017. február 9-i M ítélet, C-560/14, EU:C:2017:101, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

84 E tekintetben a személyzeti szabályzat IX. melléklete 22. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a kinevezésre jogosult hatóság az érintett tisztviselő meghallgatását követően, a fegyelmi tanács véleményének kézhezvételétől számított két hónapon belül hozza meg az indokolt határozatát.

85 Amint azt a Parlament maga is megjegyzi, az elnökségének 2014. január 13-i határozata úgy rendelkezik, hogy a főtitkár minősül a kinevezésre jogosult hatóságnak, amely a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 22. cikke értelmében arra jogosult, hogy a fegyelmi tanács véleményét követően és a fegyelmi intézkedés – mint például a besorolási fokozaton belüli visszaminősítés – kiszabását megelőzően meghallgassa a tisztviselőt (az említett határozatban: „VI. táblázat – Fegyelmi intézkedések”).

86 Márpedig a Bíróság korábban kimondta, hogy azon intézkedések súlyából adódóan, amelyekhez a személyzeti szabályzat IX. mellékletében előírt eljárás vezethet, valamint figyelembe véve a használt megfogalmazást, a személyzeti szabályzat IX. melléklete 22. cikkének megfelelő, akkor hatályos rendelkezés olyan szigorú jogi előírást jelentett, amely azt a kötelezettséget rója a kinevezésre jogosult hatóságra, hogy maga folytassa le a tisztviselő meghallgatását. A kinevezésre jogosult hatóság csupán ezen elv tiszteletben tartása, valamint az érdekeltek jogai védelmének biztosítása mellett, a szolgálat zökkenőmentes működésével összefüggő okokból ruházhatja át a tisztviselő meghallgatásának feladatát egy vagy több tagjára (1968. július 11-i Van Eick kontra Bizottság ítélet, 35/67, EU:C:1968:39, 503. és 504. o.).

87 Ezen ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a jelen ügyhöz hasonló esetben a kinevezésre jogosult hatóság az érdekelt fél meghallgatásának feladatát csak – egy vagy több – saját tagjára és kizárólag a szolgálat zökkenőmentes működésével összefüggő okokból ruházhatja át. Márpedig a jelen ügyben nyilvánvalóan nem áll fenn ez a helyzet, mivel a kinevezésre jogosult hatóság nem több tagú.

88 Mindenesetre meg kell jegyezni, hogy a Parlament soha nem hivatkozott a szolgálat zökkenőmentes működésével összefüggő okokra annak igazolása érdekében, hogy a felperest nem a főtitkár, hanem a DG PERS főigazgatója hallgatta meg.

89 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a visszaminősítésről és az érdempontok lenullázásáról szóló határozat elfogadására a személyzeti szabályzat IX. melléklete 22. cikkének (1) bekezdésében foglalt feltétel tiszteletben tartása nélkül került sor.

90 A Parlament által felhozott érvek nem kérdőjelezik meg ezt a megállapítást.

91 E tekintetben a Parlament először is arra hivatkozik, hogy az uniós bíróság a legutóbbi ügyekben megállapította, hogy úgy tekintendő, hogy a meghallgatáshoz való jogot tiszteletben tartották, amennyiben az érintett fél számára lehetővé tették, hogy álláspontját szóban vagy írásban az őt hátrányosan érintő határozat meghozatalát megelőzően ismertesse.

92 Márpedig meg kell állapítani, hogy a Parlament által a 2019. április 16-án adott válaszokban hivatkozott ítéletek egyike sem vonatkozott a személyzeti szabályzat IX. mellékletében szabályozott fegyelmi eljárásra, amely olyan intézkedésekhez vezethet, amelyek súlyát a Bíróság is kiemelte. Ezt az érvet tehát el kell utasítani.

93 Mindenesetre, még ha úgy is tekintenénk, hogy a felperes meghallgatáshoz való jogát tiszteletben tartották azáltal, hogy írásban előterjeszthette észrevételeit, az 1968. július 11-i Van Eick kontra Bizottság ítéletből (35/67, EU:C:1968:39) kitűnik, hogy ezeket az észrevételeket közvetlenül a kinevezésre jogosult hatóságnál kellett volna előterjesztenie ahhoz, hogy az kialakíthassa a felperes állításaira vonatkozó saját véleményét, mielőtt az ügy ismeretében meghozná döntését. E tekintetben nem bizonyul elegendőnek, hogy a felperes meghallgatásának jegyzőkönyve, illetve a fegyelmi tanács által kimondott véleményre vonatkozó felperesi észrevételek a Parlament főtitkárának rendelkezésére álltak.

94 Másodszor, a Parlament arra is hivatkozik, hogy az akkor hatályos rendelkezés – azaz a személyzeti szabályzat IX. melléklete 7. cikkének harmadik albekezdése – megfogalmazásának tartalma „az érintett[nek a kinevezésre jogosult hatóság általi] meghallgatását követően” említése miatt szigorú értelmezést követel. Márpedig ezt az érvet is el kell utasítani, mivel a személyzeti szabályzat IX. melléklete 22. cikkének (1) bekezdésében alkalmazott kifejezés nem ad lehetőséget kevésbé szigorú értelmezésre, amennyiben a következőképpen fogalmaz: „a tisztviselő meghallgatását követően a kinevezésre jogosult hatóság […] határozatot hoz”.

95 Harmadszor, a Parlament előadja, hogy az 1968. július 11-i Van Eick kontra Bizottság ítélet (35/67, EU:C:1968:39) alapjául szolgáló ügy idején hatályos személyzeti szabályzat nem tartalmazott a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 4. cikkéhez hasonló olyan rendelkezést, amely kifejezetten lehetőséget biztosít az érintett tisztviselő észrevételeinek írásbeli megfogalmazására.

96 Márpedig a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 4. cikke értelmében az érintett tisztviselőt fel lehet kérni arra, hogy írásban tegye meg észrevételeit, ha meghallgatása „objektív okokból” nem lehetséges. A jelen ügyben a Parlament nem igazolta ilyen objektív okok fennállását. Ezt az érvet tehát el kell utasítani.

97 A Parlament 2019. április 16-i válaszaiban olyan ítéletekre hivatkozik, amelyekben az uniós bíróság elfogadta, hogy az észrevételeket írásban terjesztették elő. Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy az említett ítéletek alapjául szolgáló ügyek egyike sem vonatkozott a személyzeti szabályzat IX. mellékletében szabályozott fegyelmi eljárásra.

98 Negyedszer, a Parlament szerint, míg az 1968. július 11-i Van Eick kontra Bizottság ítélet (35/67, EU:C:1968:39) alapjául szolgáló ügy egy tisztviselő hivatalvesztésére vonatkozott, a jelen ügy kevésbé súlyos, mivel mindössze az egyetlen besorolási fokozattal való visszaminősítésre irányul, a 3. fizetési fokozat fenntartása mellett. Szemben azzal, amit a felperes állít, továbbra is lehetősége lesz arra, hogy vezető álláshelyre léptessék elő.

99 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az 1968. július 11-i Van Eick kontra Bizottság ítélet (35/67, EU:C:1968:39) alapjául szolgáló ügy nem korlátozódik a hivatalvesztés intézkedés esetére, hanem általában véve minden fegyelmi eljárást érint, tekintettel azon intézkedések súlyára, amelyekkel egy ilyen eljárás az érdekeltre nézve járhat. Márpedig vitathatatlan, hogy az AD 13 besorolású vezetői álláshelyről az AD 12 besorolási fokozatba tartozó tanácsosi álláshelyre történő visszaminősítés súlyos intézkedés, mivel vezetői pozíció elvesztésével jár. Ráadásul feltételezhető, hogy különösen csekély az esélye annak, hogy egy ilyen álláshely fegyelmi eljárás folytán történő elvesztését követően újból vezetői álláshelyre lehessen kerülni. Ezt az érvet tehát szintén el kell utasítani.

100 Végül, ötödször, a Parlament úgy véli, hogy az 1968. július 11-i Van Eick kontra Bizottság ítélet (35/67, EU:C:1968:39) alapjául szolgáló ügy körülményei eltérőek voltak, mivel ebben az ügyben az elbocsátást megelőzően semmilyen meghallgatást nem tartottak, míg a jelen ügyben a Parlament főtitkára által adott meghatalmazás alapján a DG PERS főigazgatója meghallgatta a felperest, aki közölhette írásbeli észrevételeit, és a meghallgatáson az őt képviselő ügyvéd jelenlétében vehetett részt.

101 E tekintetben meg kell állapítani, hogy Bíróság által az 1968. július 11-i Van Eick kontra Bizottság ítélet (35/67, EU:C:1968:39) alapjául szolgáló ügyben elfogadott érv azon alapult, hogy a kinevezésre jogosult hatóság által a hivatal vezetőjének adott, az érdekelt fél meghallgatására irányuló megbízás ellentétes volt a személyzeti szabályzat vonatkozó rendelkezéseivel. E tekintetben az említett ítéletből egyáltalán nem az következik, hogy a Bíróság figyelembe vette volna a Parlament által hivatkozott körülményt. Tehát ezt az utolsó érvet is el kell utasítani.

102 A fentiekből következően a felperesnek az illetékes hatóság általi – a fegyelmi tanács eljárásának végén történő – meghallgatás hiányára vonatkozó jogalapját is el kell fogadni.

A segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító határozatról

103 A felperes előadja, hogy a DG PERS főigazgatója által 2016. november 14-én történt meghallgatása során hivatalosan kérte a Parlament segítségét a panaszosok részéről őt ért konkrét és súlyos fenyegetések miatt. Vitathatatlan, hogy a DG PERS főigazgatója két alkalommal is megkereste a felperes tanácsadóját a panaszosok némelyike által a felperessel szemben megfogalmazott fenyegetésekkel kapcsolatban. Hasonlóképpen vitathatatlan, hogy a DG PERS főigazgatója kérte a felperes tanácsadóját, hogy járjon közben a felperesnél annak érdekében, hogy a felperes mondja le részvételét két olyan nyilvános eseményen, ahol a neve szerepelt a programban közreműködők névsorában. A DG PERS főigazgatója a 2016. november 30-i levelében – azáltal, hogy a felperes áthelyezését javasolta ideiglenes jelleggel, a felperes érdekében, illetve a védelme biztosítására tekintettel – elismerte, hogy a fenyegetések súlya szükségessé tette a felperes védelmére irányuló intézkedések meghozatalát. Végezetül, az Alapjogi Charta 41. cikke értelmében a kinevezésre jogosult hatóságnak meg kellett volna hallgatnia a felperest, mielőtt elutasítja a segítségnyújtás iránti kérelmét.

104 A Parlament előadja, hogy az ítélkezési gyakorlatból következően a kinevezésre jogosult hatóság nem kötelezhető arra, hogy segítséget nyújtson a konkrét és releváns bizonyítékok alapján szakmai kötelezettségei súlyos megszegésével gyanúsított, és emiatt fegyelmi eljárás alá vonható tisztviselőnek. Ezenkívül a jelen ügyben a segítségnyújtásért a személyzeti szabályzat 24. cikke alapján felelős kinevezésre jogosult hatóság konkrét – különböző helyzetekben a felperes védelmére irányuló – intézkedéseket hozott azáltal, hogy javasolta számára, hogy minden kapcsolatot kerüljön a kollégáival, és ideiglenesen egy másik egységbe helyezte át.

105 A felperes a válaszában hozzáfűzi, hogy ezt az ideiglenes áthelyezést csak az egyes panaszosok által irányában tanúsított súlyos fenyegetések miatt fogadta el. A fegyelmi eljárás megindítása önmagában nem indokolhatja, hogy a panaszosokat ne marasztalják el a vele szemben elkövetett elítélendő cselekményekért.

106 Emlékeztetni kell arra, hogy amikor a személyzeti szabályzat 90. cikkének (1) bekezdése alapján a személyzeti szabályzat 24. cikke szerinti segítségnyújtás iránti kérelemmel fordulnak a kinevezésre jogosult hatósághoz, és ha e hatóság a szolgálat ellátásának rendjével és nyugalmával összeegyeztethetetlen incidenssel áll szemben, a segítségnyújtási kötelezettség alapján köteles a kellő határozottsággal fellépni, valamint az ügy körülményei alapján szükséges gyorsasággal és gondossággal reagálni a tények megállapítása és azokból a megfelelő következtetéseknek az ügy ismeretében való levonása érdekében. E célból elegendő, ha az intézménye védelmét igénylő tisztviselő vagy alkalmazott bizonyítékkezdeménnyel szolgál annak a támadásnak a valódiságáról, amely őt állítása szerint érte. Ilyen körülmények esetén a szóban forgó intézmény feladata a megfelelő intézkedések meghozatala, így

különösen a panasz alapjául szolgáló tényeknek a panaszossal folytatott együttműködésben történő megállapítására irányuló igazgatási vizsgálat lefolytatása (1989. január 26-i Koutchoumoff kontra Bizottság ítélet, 224/87, EU:C:1989:38, 15. és 16. pont; 2011. július 12-i Bizottság kontra Q ítélet, T-80/09 P, EU:T:2011:347, 84. pont; 2017. április 24-i HF kontra Parlament ítélet, T-570/16, EU:T:2017:283, 46. pont).

107 Mindazonáltal, a hatóság még akkor sem kötelezhető arra, hogy segítséget nyújtson a konkrét és releváns bizonyítékok alapján szakmai kötelezettségei súlyos megszegésével gyanúsított, és emiatt fegyelmi eljárás alá vonható tisztviselőnek, ha ezen kötelezettségszegésre harmadik személyek jogellenes támadásai miatt került sor (2010. november 23-i Wenig kontra Bizottság ítélet, F-75/09, EU:F:2010:150, 49. pont).

108 Így a jelen ügyben a DG PERS főigazgatója 2017. július 20-i levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy a hatóság nem köteles segítséget nyújtani a szakmai kötelezettségei súlyos megszegésével gyanúsított tisztviselőnek.

109 E tekintetben elegendő azt megállapítani, hogy a felperes által előterjesztett segítségnyújtás iránti kérelem benyújtásakor már megindult vele szemben egy igazgatási vizsgálat olyan tények miatt, amelyek, ha bizonyítást nyernek, fegyelmi eljárást vonhatnak maguk után. Mindenesetre az ügy irataiból következik, hogy a fent említett vizsgálat során olyan konkrét és releváns bizonyítékok merültek fel, amelyek alapján a Parlament arra következtethetett, hogy a felperes súlyosan megszegte szakmai kötelezettségeit, és úgy vélhette, hogy fegyelmi eljárás alá vonható.

110 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a Parlamentnek jogában állt, hogy előzetes meghallgatás nélkül utasítsa el a felperes segítségnyújtás iránti kérelmét.

111 A felperesnek a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító határozat megsemmisítésére irányuló kérelmét tehát el kell utasítani.

A költségekről

112 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ugyanakkor az említett szabályzat 134. cikkének (3) bekezdése értelmében részleges pernyertesség esetén mindegyik fél maga viseli saját költségeit.

113 A jelen ügyben, mivel a Törvényszék helyt adott a visszaminősítésről és az érdempontok lenullázásáról szóló határozat megsemmisítésére irányuló kérelemnek, emellett viszont elutasította a segítségnyújtás iránti kérelem elutasításáról szóló határozat megsemmisítésére irányuló kérelmet, a felperes és a Parlament maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék megsemmisíti az UZ-re az AD 13 besorolási fokozat 3. fizetési fokozatából az AD 12 besorolási fokozat 3. fizetési fokozatába való visszaminősítésével és az AD 13 besorolási fokozatban szerzett érdempontok lenullázásával járó fegyelmi szankciót kiszabó 2017. február 27-i európai parlamenti határozatot.

2) A Törvényszék a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

3) UZ és a Parlament maga viseli saját költségeit.

Gratsias Labucka Ulloa Rubio

Kihirdetve Luxembourgban, a 2019. szeptember 20-i nyilvános ülésen.

Aláírások